

DOŽIVLJAJI MANIC MINER-A¹

U poseti Zemlji usisivača
06. 02. 2...

Draga moja pi mačkice,

Nakon mnogo godina i pretrpljenih muka na putu, konačno sam stigao do toliko željene Zemlje usisivača. Jer, uprkos tome što je toliko poznata u svetu, zbog zabačenosti do nje se teško stiže. Pre nego što sam došao, morao sam da potpišem obećanje da neću otkriti njen položaj. Bio sam primoran da promenim nekoliko prevoznih sredstava. Mogu reći samo da sam se vozio ovim redom: brodom, hoverkraftom, raketom, gliserom, avionom, biciklom, podzemnom železnicom, taljigama, autobusom, podmornicom, žičarom, helikopterom, teleportom, rikšom, i na kraju na magarcu, koji ovde služe kao neka vrsta taksija. Mislim da sam nekoliko puta obišao Zemaljsku kuglu, odnosno i prešao sam mnogo veći put nego što je bilo potrebno. Sve zato da bih pomeo račun i izgubio svaku predstavu o pravcu u kojem putujem. Možeš misliti koliko me je taj nepotreban napor izmorio.

Zemlja Usisivača je mala po obimu, a i nije baš gusto naseljena. Ne znam čak ni kako treba da je pišem, malim ili velikim početnim slovom. Jezički stručnjaci ne mogu da se slože jesu li Usisivači narod ili samo obične mašine. Ovde je to, međutim, pitanje nacionalnog prestiža, tako da bi neko mogao da mi razbije nos ako, recimo u nekoj kafani, počnem, pri petom pivu, svom susedu Usisivaču da dokazujem kako on nema prava na grb, himnu i veliko slovo.

Skoro svi stanovnici su Usisivači, osim nekolicine magaraca. Uprkos nekim mojim primedbama, oni su tek umereni nacionalisti, iako mnogo drže do spoljašnjih obeležja svog identiteta. Njihov nacionalni praznik zove se Dan Usisivača i pada na 29. februar, dan kada

je čuvenom Pobunom u fabrici igračaka započela borba za prava Usisivača. Kako se ovaj dan, međutim, javlja samo jednom u četiri godine, Usisivači su morali da izvrše reformu kalendara. Godina je podeljena na dvanaest meseci sa po 28 dana, i februarom koji traje 29, što ukupno čini 365 dana standardne godine. Tokom prestupne godine, Dan Usisivača traje dva dana, i tada se slavi duplo više. Prašte rakete, trešti muzika, jede se svinjetina i pije

¹ Lik iz video-igre za ZX Spectrum i druge osmобitne računare tokom osamdesetih godina. Uzeo sam ga za svog junaka zato što je to najgluplji mogući lik.

rakija, a mali Usisivači mašu zastavicama sa stilizovanim usisivačem – državnom zastavom ove zemlje. Poslednji, trinaesti mesec zove se Mesec nesreće, i za to vreme ne radi se ništa, da posao ne bi pošao po zlu. Svi Usisivači tada se sklanjaju u podrum, za slučaj da padne neka kometa, i gledaju televiziju.

Glavni grad se zove Čistograd. U njemu živi deset hiljada Usisivača i ima samo jedan hotel, pa i taj je bio potpuno prazan kada sam ja stigao. Iznenadila me je hladnoća i neka mrtvačka tišina koja je u njemu vladala. To je bilo (kako sam kasnije shvatio) zbog neobične čistoće kombinovane sa praznim hodnikom i prostorijama. Jedan pospani usisivač koji je radio na recepciji rekao mi je da imaju samo

dva ili tri posetioca u toku jedne decenije, pa ni oni ne ostaju dugo: nedelju-dve. To nije ništa čudno, objasnio mi je, s obzirom da Zemlja Usisivača leži na kraju sveta. Pa kako vam se to isplati – pitao sam ga. Vrlo jednostavno – reče mi on – za vreme mrtve sezone se isključujemo.

Ako si zbog svega što sam ti rekao pomislila da je hotel prljav i zapušten, grdno se varaš. I mene samog iznenadila je neobična čistoća koja u njemu vlada. Nigde nisam uspeo da nađem ni jednu jedinu česticu prašine. Pomislio sam kako to nije normalno, i kako čak i u savršeno održavanoj prostoriji mora postojati malo prašine i zato sam proveravao na zracima sunca sa prozora (što je, kako znaš, odličan indikator prašine), ali čak ni tako nisam našao nikakvu česticu. Zaista čudno! Sve je tako čisto da bi izgledalo već neugodno kad ne bi odisalo svojom više nego stogodišnjom starošću.

Usisivač na recepciji imao je izvjesnu eleganciju, ali dizajn mu je bio zastareo i toliko ružan da je to bilo dirljivo, kao dizajn onih matorih radio-aparata. On me je obavestio da je hotel podignut kada i prvi usisivači, i od tada nije doživeo nikakve dogradnje niti renoviranja, ako se izuzme fasada. Zbog toga je hotel imao izvestan staromodni šmek, koji mi je doista prijao nakon svih tih visokotehnoloških high-tech hotela u kojima sam do sada odsedao.

U trenutku kada sam se prijavio bio sam, dakle, jedini gost u hotelu, ali, kao što možeš zaključiti iz dela o čistoći, sve je funkcionisalo besprekorno. Recepcionar izvadi debelu knjigu gostiju, stranica požutelih od starosti, i ja se upisah u nju. Knjiga je, kao i hotel, imala više od sto godina, ali je samo prvih nekoliko strana bilo popunjeno. Iako se to kosilo sa hotelskim pravilima, recepcionar mi je dozvolio da bacim pogled u spisak gostiju. Mnoga imena jedva su se mogla razaznati, toliko je mastilo bilo izbledelo. Ipak pronađoh nekoliko zanimljivih imena: Teodor Ruzvelt, 1904; Ernest „Papa“ Hemingvej, 1951; braća Marks 1933; Korto Malteze 1917; Isak Dinesen 1931, i još mnogi, mnogi drugi. S obzirom na to, mogu se smatrati ponosnim što sam svoje skromno ludačko ime pridodao tako slavnom nizu.

Čudi me da, iako je toliko poznatih pisaca prošlo kroz Zemlju Usisivača, niko nije našao za shodno da piše o njoj. Možda su se osećali obavezni položenoj zakletvi, ali znajući pisce i

njihov karakter, ne bih se kladio u to. Mora da ipak ima nečega u tome, jer nešto ih je svakako sprečilo.

Nakon što me je upisao, recepcionar je konačno pozvonio i jedan teški, snažni sonični usisivač podiže moj prtljag i odvede me do moje sobe. Isplatio sam mu napojnicu i on izađe napolje uz dubok naklon, od čega je njegova blistava plastika malo zakrckala. Kako sam bio umoran, zavalio sam se u udobnu naslonjaču i odspavao malko; neprijatno me je dirnula hladnoća koja je svugde vladala. Ne bi se moglo reći da sam se baš smrzavao, ali osećao sam konstantnu hladnoću koja je dolazila do granice podnošljivosti. Svi predmeti bili su hladni na dodir, i osećao sam da su mi čak i vrh nosa i prsti hladni.

Ta hladnoća se odražavala na način na koji sam video ovu čudnu zemlju. Inače je soba imala neki staromodni komfor, koji mi se čak i sviđao.

Uzeo sam jedno ćebe koje je izgledalo neobično toplo i obmotao se njime dok sam sedeo u naslonjači. Čudno, ali osećaj hladnoće uopšte nije nestao. Čak kao da se nimalo nije izmenio. U takvom raspoloženju započeo sam i ovo pismo.